

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 11.11.2010
KOM(2010) 661 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG
RÅDET**

Evaluering af fiskeriindsatsforvaltningen i de vestlige farvande

SEK(2010) 1367

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Evaluering af fiskeriindsatsforvaltningen i de vestlige farvande

1. INDLEDNING

1.1. Formålet med og grundlaget for evalueringen

Kommissionen er forpligtet til at evaluere forvaltningsordningen fra 2003¹ for fiskeriindsatsen i de vestlige farvande² ud fra tre aspekter, nemlig gennemførelsen af ordningen i medlemsstaterne, betingelserne for adgang til de fjernest liggende områder i det nordøstlige Atlanterhav og spørgsmålet om, hvorvidt de særlige indsatsregler for området vest og syd for Irland, det såkaldt biologisk følsomme område³, er effektive.

Denne evaluering er hovedsagelig baseret på følgende: Kommissionens overvågning af indsatsordningen og af diverse politikændringer, medlemsstaternes svar på et teknisk spørgeskema, en evaluering foretaget af STECF⁴ og Det Internationale Havundersøgelsesråds videnskabelige rådgivning vedrørende det biologisk følsomme område⁵.

Resultaterne af denne evaluering vil blive lagt til grund for beslutningen om, hvordan og i hvilken form ordningen skal fortsætte, hvilket vil afhænge af de politiske retningslinjer for den reform af den fælles fiskeripolitik, der er planlagt til 2012.

1.2. Indsatsreguleringen i de vestlige farvande

Indsatsordningen for de vestlige farvande blev indført i 1995 med det formål at opretholde den ligevægt, der eksisterede på det tidspunkt, hvor Spanien og Portugal blev fuldstændigt integreret i den fælles fiskeripolitik, og for at undgå en stigning i fiskeriindsatsen i forhold til det indsatsniveau, der var blevet observeret indtil da⁶. Forordningen fra 1995 blev senere afløst af forordning (EF) nr. 1954/2003. Hovedtrækkene i disse forskellige ordninger er som følger:

¹ Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 (EUT L 289 af 7.11.2003, s. 1). Rådets forordning (EF) nr. 1415/2004 (EUT L 258 af 5.8.2004, s. 1).

² De vestlige farvande omfatter det nordøstlige Atlanterhav vest for Nordsøen og Norskehavet, herunder de eksklusive økonomiske zoner, der tilhører Portugals og Spaniens fjernområder.

³ Jf. artikel 3, stk. 4, artikel 5, stk. 2, og artikel 6, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003.

⁴ STECF, rapport fra SGMOS 09-05-arbejdsgruppen om fiskeriindsatsordninger, del 3, juli 2010.

⁵ Det Internationale Havundersøgelsesråd, ICES-rådgivning 2009, bog 5, punkt 5.3.3.1.

⁶ Se betragtning 4 og 5 i forordning (EF) nr. 685/95 (EFT L 71 af 31.3.1995, s. 5).

	Parametre, der begrænses	Opdeling af områder og fiskerier	Metode til foreløbig indsatsfordeling
Betingelserne for Spaniens og Portugals tiltrædelse	Antal fartøjer generelt og antal fartøjer, der må være til stede i et område ad gangen	Irish box (den "irske kasse"): området omkring Irland, hvor der indføres adgangsforsbud EF's farvande i ICES-underområderne VI og VII og ICES-afsnit VIII a, b, og d Spanske farvande i ICES-afsnit VIII c og IX a Portugisiske farvande omkring Azorerne og Madeira Spanske farvande omkring De Kanariske Øer Demersale fartøjer, specialfiskeri (flere metierere)	Tiltrædelsesforhandlinger, der tager sigte på at erstatte licensordningen for fremmede fartøjer med et system, der har til formål at undgå forstyrrelser i fiskerimønstrene
Indsatsordningen fra 1995	KW-dage om året Antal fartøjer (kun for Spanien) i de to underområder omkring Irland Fuld indsatsfordeling til medlemsstaterne	16 områder dels i ICES-områder, dels i CEECAF-områder ⁷) Demersalt fiskeri, dybhavsfiskeri, fiskeri efter kammuslinger og taskekrabber/edderkopkrabber Faste og trukne redskaber, fartøjslængde på 15 m og derover	Indsats som meddelt af medlemsstaterne – dette er en forudsætning for at kunne gøre brug af fiskerimulighederne, også for arter, som ikke er omfattet af fangstbegrænsninger, uden at forstyrre den eksisterende ligevægt mellem udnyttelse og den relative stabilitet
Indsatsordningen fra 2003	KW-dage om året fuld indsatsfordeling til medlemsstaterne	9 områder, dels ICES dels CEECAF Demersalt fiskeri, undtagen dybhavsfiskeri, fiskeri efter kammuslinger og taskekrabber/edderkopkrabber Fartøjslængde på 15 m og derover og – for området syd og vest for Irland - 10 m og derover	Den gennemsnitlige indsats, der er meddelt for femårsperioden 1998-2002

Tabel 1. Oversigt over de tre på hinanden følgende indsatsordninger for de vestlige farvande

2. DEN GÆLDENDE ORDNING OG DE TILHØRENDE POLITIKKER

2.1. Den gældende ordnings kendetegn

Med indsatsordningen fra 2003 blev den maksimalt tilladte indsats, der blev tildelt medlemsstaterne, sænket betydeligt. Dette skyldes bl.a., at der blev anvendt strengere

⁷ CEECAF: Komitéen for Fiskeriet i det Østlige Centrale Atlanterhav. De vestlige farvande er dels beliggende i ICES-områder (det nordøstlige Atlanterhav) og, når det gælder (dele af) de spanske og portugisiske fjernområders eksklusive økonomiske zoner, dels i CEECAF-områder (det østlige centrale Atlanterhav).

kriterier for fastsættelsen af indsatsloftet. Dette loft blev fastsat på samme niveau som den gennemsnitlige årlige indsats i perioden 1998-2002, en beslutning, som Spanien forgæves har gjort indsigelser mod⁸. Ordningen var også blevet forenklet i forhold til den foregående, idet de forskellige områder og metier⁹ var mindre detaljerede. Desuden blev dybhavsfiskeriet udelukket fra ordningen og er siden blevet reguleret af en særlig ordning, som ikke omfatter regionale restriktioner¹⁰. Ordningen fra 2003 skiller sig ligesom de tidligere indsatsordninger ud fra de indsatsordninger, der gælder i henhold til flerårige forvaltningsplaner, ved, at indsatsfordelingen ligger fast og derfor ikke ændrer sig fra år til år i tråd med forvaltningsmål eller kvotetildelinger for de pågældende bestande.

Når det gælder fartøjskarakteristik begrænser ordningen sig til at fastsætte minimumslængden for fartøjer dvs. 15 m generelt og 10 m for det biologisk følsomme område. Dette har to væsentlige konsekvenser: For det første er små fartøjer, som foretager daglige fangstrejser, udelukket fra ordningen, undtagen i det biologisk følsomme område, hvor det som følge af disse små fartøjers begrænsede rækkevidde i praksis kun er små fartøjer fra Irland, der er inkluderet i indsatsforvaltningen. For det andet kan kontrollen baseres på elektroniske reeltidsoplysninger, eftersom fartøjer med en længde på over 15 m skal være sluttet til det satellitbaserede fartøjsovervågningssystem (FOS) og fra juli 2011 dagligt skal rapportere deres fangster via elektroniske logbøger.

Eftersom forvaltningen af indsatsordningen fra 2003 er delt op på meget store områder, omfatter hvert område mange vidt forskellige fiskepladser. Hvad angår opdelingen af fiskeriaktiviteterne, skelner ordningen kun mellem tre "målarter", nemlig demersale arter (bortset fra dybhavsarter), kammuslinger og taske- og edderkopkrabber. Dette har fire væsentlige konsekvenser: Når det gælder demersalt fiskeri, skelnes der for det første ikke mellem det, der i realiteten er meget forskellige fangstsammensætninger f.eks. torsk/kuller/hvilling; sej; kulmule/havtaske/glashvarre eller jomfruhummer. For det andet bør der forvaltningsmæssigt skelnes mellem dybhavsfiskeri og demersalt fiskeri generelt. Dette aspekt vil blive vurderet yderligere i forbindelse med den igangværende gennemgang af forordning (EF) nr. 2347/2002. For det tredje tages der i forvaltningen ikke hensyn til de forskellige fangstmetoders indvirkning på de udnyttede bestande. Endelig skal det nævnes, at pelagisk fiskeri efter f.eks. makrel, sild, hestemakrel, langfinnet tun eller sværdfisk slet ikke er omfattet af ordningen.

Det parameter, der anvendes til begrænsning af fiskeriaktiviteterne, er antallet af havdage ganget med det pågældende fartøjs maskineffekt. Dette har to væsentlige følger: For det første siger dette parameter kun noget om fartøjets faktiske aktiviteter, men ikke noget om den tid, der går til sejladsen mellem havnen og fiskepladserne, eller den tid, der reelt fiskes. Derfor er der i denne henseende kun tale om et "nominelt" parameter. For det andet tager det højde for fartøjskapaciteten, men kun i det omfang, at en kraftigere maskine er lig med en større indsats.

⁸ Se følgende sager ved Domstolen: C-36/04 og C-442/04.

⁹ En "metier" er en gruppe af fangstoperationer, der er rettet mod samme arter eller gruppe af arter med anvendelse af samme redskab i samme periode i året og/eller i samme område, og som er kendetegnet ved samme fiskerimønster.

¹⁰ Rådets forordning (EF) nr. 2347/2002 (EFT L 351 af 28.12.2002, s. 6).

Ordningen gælder ikke for fiskerfartøjer fra tredjelande.

2.2. Relaterede overvågnings- og kontrolregler

Medlemsstaterne fører opdaterede fortegnelser over fartøjer, der er berettigede til at fiske i henhold til indsatsordningen fra 2003. Med de kommende gennemførelsesbestemmelser til den nye kontrolforordning¹¹ skal disse fartøjer have en fiskeritilladelse, og den tilsvarende liste vil være tilgængelig på medlemsstaternes officielle centrale websteder. Fiskeri i internationale farvande kræver yderligere fiskeritilladelse¹².

Metoden til beregning af et fartøjs fiskeriindsats pr. område i den tid, hvor fartøjet er ude af havn, er fastlagt i detaljer i kontrolforordningen. Data kan indsamles via logbøger og positionsbestemmelse via FOS. Hvis en medlemsstat har overskredet sin maksimale indsats, kan Kommissionen reducere den maksimale tilladte fiskeriindsats, der tildeles efterfølgende. Fartøjets maskineffekt skal godkendes og kontrolleres.

2.3. Forvaltning af fiskerimuligheder og bestande, der er berørt af ordningen

Indsatstildelingen til medlemsstaterne er ikke direkte forbundet med forvaltningen af fiskebestandene. Ordningen omfatter imidlertid to mekanismer: Når medlemsstaterne udveksler fiskerimuligheder, kan de også udveksle den tilsvarende fiskeriindsats. Der gives dog ingen retningslinjer for, hvordan den overførte indsats skal beregnes. Kommissionen kan ligeledes forhøje insatstildelingen eller give tilladelse til overførsel af indsats mellem områder, således at medlemsstaterne kan udnytte deres kvoter fuldt ud eller fiske efter bestande, der ikke er omfattet af kvoter, hvis den videnskabelige bestandsvurdering giver grundlag for det. Kommissionen har endnu ikke truffet sådanne beslutninger.

De demersale fiskerier, der er omfattet af indsatsordningen fra 2003, er for de flestes vedkommende også omfattet af en parallel forvaltningsordning baseret på samlede tilladte fangstmængder (TAC'er). Dette gælder især for kulmule, havtaske, glashvarrearter, torsk, kuller, hvilling, lubbe, sej, lange, tunge, rødspætte, skade, rokke og jomfruhummer. Selvom TAC'erne for mange af disse bestande er blevet reduceret i den tid, ordningen har været anvendt, er det maksimale indsatsniveau ikke blevet ændret. Flere andre arter af supplerende kommerciel værdi er ikke omfattet af TAC'er, f.eks. tiarmet blæksprutte, sepiablæksprutte, skærising, rødtunge, ising, rød mulle, skægtorsk, almindelig bars, slethvar, pighvar og knurhane.

De bundlevende arter, der forvaltes ved hjælp af specifikke insatstildelinger, nemlig kammuslinger og taske- og edderkopkrabber, er heller ikke omfattet af TAC'er. De er omfattet af supplerende forvaltningsforanstaltninger på nationalt, regionalt og lokalt plan. Det indbringende kammuslingefiskeri reguleres strengere, både sæson- og redskabsmæssigt, navnlig i Frankrigs og Wales' atlantiske farvande. I mange tilfælde gælder der selvforvaltningsordninger for kystfiskeriet, som enten tager sigte på at

¹¹ Rådets forordning (EF) nr. 1224/2009 (EUT L 343 af 22.12.2009, s. 1). Se navnlig artikel 7-15, artikel 26-32, artikel 39-41, artikel 106, artikel 114-116 og artikel 124. Se også Rådets forordning (EF) nr. 2103/2004 (EUT L 365 af 10.12.2004, s. 12).

¹² Se artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 1006/2008 (EUT L 286 af 29.10.2008, s. 33).

undgå overforsyning af markedet eller at genopbygge ressourcegrundlaget. Disse to typer bundfiskeri falder i vidt omfang uden for 2003-indsatsordningens anvendelsesområde, eftersom dette fiskeri udøves af små fartøjer.

Indsatstildelingen i henhold til ordningen sker med forbehold af de mere restriktive indsatsregler, der er fastsat i de forskellige forvaltningsplaner. I de vestlige farvande gælder der i øjeblikket tre forvaltningsplaner, der fastsætter begrænsninger for indsatsen, som kan ændres i takt med bestandenes situation. Her er tale om planen for torsk i farvandene vest for Skotland og i Det Irske Hav, planen for tunge i den vestlige del af Den Engelske Kanal og planen for sydlig kulmule og jomfruhummer i de iberiske farvande¹³.

3. MEDLEMSSTATERNES GENNEMFØRELSE AF INDSATSFORVALTNINGEN

Samtlige berørte medlemsstater har udviklet værktøjer til indsamling af data og overvågning og rapportering med henblik på indsatsforvaltningen i henhold til ordningen fra 2003. I de fleste medlemsstater anvendes logbøger sammen med FOS-data (undtagen for irske fartøjer med en længde på under 15 m i det biologisk følsomme område) til at bestemme indsatsforbruget. Kommissionen modtager i de fleste tilfælde de månedlige rapporter om indsatsforbruget til tiden. Medlemsstaterne lukker fiskeriet, når insatstildelingene er brugt op, men forsøger i nogle tilfælde at undgå at lukke fiskeriet eller at udskyde beslutningen herom ved at få overført yderligere indsats fra andre medlemsstater. Belgien, Nederlandene og Irland er de medlemsstater, der har været mest aktive, når det gælder overførsel af indsats.

Beregningen af fiskeriindsatsen er i praksis ikke fuldt ud harmoniseret. Jo mere ensrettet metoden er, jo lettere vil det dog være at udnytte den videnskabelige analyse af udviklingen i fiskeriindsatsen, eftersom denne er baseret på de harmoniserede metoder, der er fastlagt i den fælles fiskeripolitik dataindsamlingsordning¹⁴.

4. EVALUERING

I sin nuværende form har indsatsordningen den fordel, at den på den ene side beskytter mod indsatsforskydninger mellem de forskellige områder og på den anden side hindrer udøvelsen af nye fiskerier, der ikke er baseret på videnskabelig rådgivning. At ordningen er begrænset til kun at omfatte større fartøjer, skyldes proportionalitetsprincippet og spørgsmålet om, hvorvidt det ellers ville være praktisk muligt at overvåge ordningen. Der er dog sket en udvikling i kontrolreglerne. Fra 2012 skal fartøjer med en længde på 12 m og derover være udstyret med satellitsporingsudstyr (FOS). At små fartøjer er udelukket fra ordningen har imidlertid en reel betydning for ordningens geografiske rækkevidde, eftersom små fartøjer formodentlig fisker inden for 12-sømilegrænsen det meste af året. I princippet kan kyststaterne selv regulere fiskeriet inden for disse geografiske

¹³ Rådets forordning (EF) nr. 1342/2008 (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 20), (EF) nr. 2166/2005 (EUT L 345 af 28.12.2005, s. 5) og (EF) nr. 509/2007 (EUT L 122 af 11.5.2007, s. 7).

¹⁴ Rådets forordning (EF) nr. 199/2008 (EUT L 60 af 5.3.2008, s. 1).

grænser¹⁵, men der findes ingen klare skel mellem de internationale og lokale ordninger.

Denne geografiske tilgang har den fordel, at den er enkel, og at den er i overensstemmelse med begrebet "økoregioner". Dette gælder dog ikke for den østlige del af Den Engelske kanal, som nu anses for at tilhøre økoregionen Nordsøen og ikke Det Keltiske Hav.

Eftersom indsatsordningen fra 2003 er statisk, kan den ikke anvendes til bestandsforvaltning eller forvaltning af fiskeri efter flere arter. Den er simpelt hen ikke beregnet til dette formål. At der kun er defineret én eneste type demersalt fiskeri i ordningen, og at den geografiske inddeling er meget grov, betyder, at den er for tung til at kunne kædes direkte sammen med bestandsforvaltning eller forvaltning på metier-niveau. Indsatsforvaltningsområderne falder heller ikke altid sammen med de vigtigste TAC-forvaltningsområder¹⁶. Der kunne dog eventuelt indbygges nogle biologiske parametre i en generel indsatsforvaltningsordning, således at der kan tages hensyn til fremtidige forvaltningsbehov - dog under forudsætning af, at disse parametre kan afspejle flere bestandes situation samtidig.

Ordningen kunne få større slagkraft, når det gælder forvaltningen af fiskeriet efter kammuslinger og krabber, eftersom der ikke er fastsat TAC'er for disse arter. Når det gælder forvaltningen af krabbefiskeriet, er forvaltningsparametret "kW-dage" dog ikke specielt hensigtsmæssigt, da fiskeritrykket i vidt omfang afhænger af antallet af indhalede krabbetejner¹⁷. Dette parameter har således ikke meget med maskineffekt at gøre. Ordningen drager desuden heller ikke fordel af lokale og regionale forvaltningsordninger, som omfatter både små og store fartøjer. På den anden side kan udviklingen af politikker på lokalt plan sommetider støde på hindringer, hvis de pågældende parter er afhængige af et samarbejde med tilstødende flåder, der udnytter samme bestand.

Med adgangen til FOS-data og daglige fangstopgørelser via elektroniske logbøger skulle det være muligt at sikre større gennemsigtighed i ordningens gennemførelse. Indsamling af FOS-data for de enkelte forvaltningsområder er nu en opgave, som kyststaterne også selv kan udføre, også når det gælder fartøjer fra andre medlemsstater, som fisker i deres farvande, og der er i forbindelse med gennemførelsen af kontrolforordningen planer om en lignende mekanisme for logbogsoplysninger.

Det er lidt vanskeligere at kontrollere oplysningerne om fiskeriindsatsen end at overvåge fangsterne, eftersom det ikke er muligt at sammenholde indsatsoplysningerne med markedsoplysningerne. Dette taler for at lade FOS-data, som bliver mere pålidelige og præcise i takt med, at de tekniske normer udvikles, danne udgangspunkt for forvaltningen. Der bør også fastsættes en transparent metode for de nationale myndigheders beregning af fiskeriindsatsen.

¹⁵ Se artikel 9 og 17 i Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 (EFT L 358 af 31.12.2002, s. 59).

¹⁶ For eksempel omfatter indsatsforvaltningsområdet ICES VIII de cantabriske farvande, som - når det gælder TAC'er for kulmule, havtaske og glashvarre - forvaltes sammen med de portugisiske kystfarvande.

¹⁷ Andre vigtige redskaber: garnfartøjer og trawlere, når det gælder taskekrabber i Frankrig (som bifangst), og netfartøjer, der fisker efter edderkopkrabber i Frankrig og Det Forenede Kongerige.

Den videnskabelige analyse af de indsatsoplysninger for de vestlige farvande, der er indsamlet inden for rammerne af dataindsamlingsordningen, og som er foregået siden 2009, medvirker også til at gøre indsatsberegningen mere gennemskuelig.

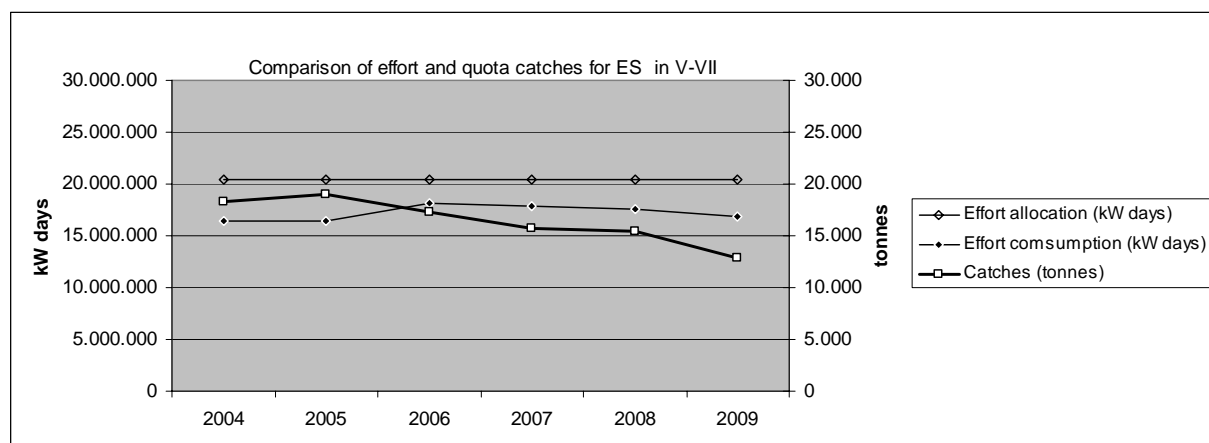
Med kravet om godkendelse og kontrol af fartøjernes maskineffekt vil antallet af fejlrapporteringer blive reduceret og parametret kW-dage blive mere pålideligt.

5. INDSATSORDNINGEN FOR DE NORDVESTLIGE OG SYDVESTLIGE FARVANDE

5.1. De nordvestlige farvande

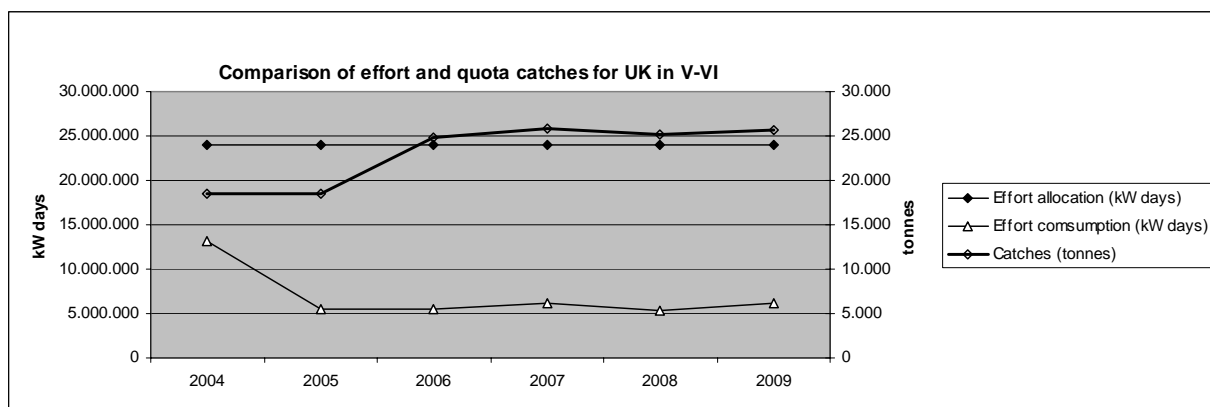
Når det gælder demersalt fiskeri, er det Frankrig og Det Forenede Kongerige, der tildeles langt den største indsats i ICES-underområderne V-VI (vest for Skotland) og VII (Det Keltiske Hav), fulgt af Spanien og Irland (jf. *tabel 1a* i det arbejdsdokument fra Kommissionen, som ledsager meddelelsen). Hvad angår medlemsstaternes meddelte indsatsforbrug, er det tilsyneladende kun Tyskland, Spanien og Nederlandene, der har brugt over halvdelen af den indsats, som de tildeles hvert år, idet Spanien (vest for Skotland) og Nederlandene (Det Keltiske Hav) nogle år har brugt hele den tildelte indsats.

Til eksempel viser nedenstående figurer, hvordan fiskeriindsatsen i det demersale fiskeri og fangsterne af relaterede nøglearter, der er omfattet af kvoter, har udviklet sig for henholdsvis spanske fartøjer i underområderne V-VI og VII og britiske fartøjer i underområderne V-VI. Selvom forholdet mellem indsats og fangster omfattet af kvoter varierer stærkt fra medlemsstat til medlemsstat, fremgår det dog, at indsatsforbruget har været stabilt i flere år, selv (i Spaniens tilfælde) når fangsterne af kvoteomfattede arter er faldet.

Figur 1. Sammenligning af den meddelte indsats og fangsterne af kvoteomfattede arter¹⁸ for Spanien i underområde V-VI og VII.

¹⁸ Følgende arter er regnet med: kulmule, havtaske, glashvarre og jomfruhummer. De ligeså vigtige arter lange og rokke kunne ikke regnes med, fordi områderne ikke stemmer overens, eller fordi der manglede tidsserier.

Figur 2. Sammenligning af den meddelte indsats og fangsterne af kvoteomfattede arter¹⁹ for Det Forenede Kongerige i underområde V-VI

Fartøjer, der fisker efter demersale arter i farvandene vest for Skotland, er i øjeblikket i langt højere grad berørt af torskeplanen. Dette gælder navnlig for Irland og Det Forenede Kongerige. Nedenstående tabeller viser f.eks. en sammenligning af de respektive indsatsordninger for disse medlemsstater. Det skal bemærkes, at de to ordninger ikke dækker helt de samme områder og flåder, men dog i vidt omfang overlapper hinanden.

Enhed	Indsatsdeling for de vestlige farvande	Meddelt indsatsforbrug for de vestlige farvande	Den oprindelige indsatsdeling i henhold til torskeplanen ²⁰	Meddelt indsatsforbrug i henhold til torskeplanen
Irland, kW-dage i 2009 i farvandene vest for Skotland	2 324 932	818 595 (35 %)	826 543	636 462 (77 %)
Det Forenede Kongerige, kW-dage i 2009 i farvandene vest for Skotland	24 017 229	6 209 268 (26 %)	7 140 713	8 208 153 (115 %)

Tabel 2: Indsatsordningerne for Det Forenede Kongeriges og Irlands demersale fiskeri vest for Skotland.

Så længe torskeplanen giver mulighed for, at fartøjsgrupper, der ikke fanger torsk, udelukkes fra dennes indsatsordning, tjener indsatsordningen for de vestlige farvande fortsat som en generel ramme for disse fartøjer.

Når det gælder kammuslinge- og krabbefiskeriet (jf. tabel 1b i Kommissionens arbejdsdokument), har Irland taget fartøjer ud af drift for at kunne overholde indsatsloftet for kammuslinger.

¹⁹ Følgende arter er regnet med: torsk, kuller, hvilling, sej, havtaske og jomfruhammer.

²⁰ Denne oprindelige tildeling justeres i løbet af året, idet der navnlig kan tildeles yderligere indsats til gengæld for, at der træffes foranstaltninger til at undgå torsk.

5.2. De sydvestlige farvande undtagen fjernområderne

Når det gælder demersalt fiskeri i ICES-underområderne VIII og IX, er det Spanien og Frankrig, der tildeles langt den største fiskeriindsats, fulgt af Belgien (jf. *tabel 2* i Kommissionens arbejdsdokument). Hvad angår medlemsstaternes meddelte indsatsforbrug, har de spanske og belgiske fartøjer tilsyneladende næsten brugt hele den indsats, de har fået tildelt, mens de franske fartøjers indsats tilsyneladende er faldet drastisk. I ICES-underområde IX (fra det sydlige Galicien til Cádiz-bugten) er det kun spanske og portugisiske fartøjer, der har lov til at fiske efter demersale arter. De spanske fartøjer har tilsyneladende næsten opbrugt deres tildelte indsats, mens de portugisiske fartøjer tilsyneladende har reduceret deres indsats.

Det er kun franske (ICES-VIII) og spanske fartøjer (ICES-VIII og ICES-IX), der har fået tildelt indsats til at fiske efter kammuslinger og krabber i disse områder. Igen er det tilsyneladende kun de spanske fartøjer, der har brugt næsten hele deres.

6. INDSATSTILDELING OG BETINGELSERNE FOR FISKERIET OMKRING AZORERNE, DE KANARISKE ØER OG MADEIRA

6.1. Baggrund

Med traktaten fra 1985 om Spaniens og Portugals tiltrædelse blev der indført en mekanisme, som betød, at Rådet årligt skulle træffe afgørelser om regulering af den gensidige adgang til de eksklusive økonomiske zoner omkring Azorerne, Madeira og De Kanariske Øer. I de afgørelser, som Rådet traf på dette grundlag, blev adgangen til hvert enkelt område forbeholdt de nationale fartøjer med ganske få undtagelser, som gjaldt tunfiskeriet. Indsatsordningen fra 1995 fungerede i praksis som en direkte fortsættelse af den første ordning, idet den forbød moderne tunfiskerifartøjer adgang og tildelte hele den tilladte indsats til fjernområderne. Med 2003-indsatsordningen blev der åbnet op for adgangen til disse områder på grundlag af princippet om fri adgang til EF-farvande, ved at der for det første blev indført en særlig adgangsordning for de lokale fiskerflåder, som omfatter farvandene op til 100 sømil fra basislinjerne for de pågældende øer, og for det andet ved at dybhavsfiskeriet blev udelukket fra den indsatsregulering, der gælder for disse øer. Regeringen på Azorerne har senere forgæves anfægtet disse afgørelser²¹.

Ifølge ordningen fra 2003 kan de berørte medlemsstater i farvandene op til 100 sømil fra basislinjerne for Azorerne, Madeira og De Kanariske Øer begrænse fiskeriet til fartøjer, der er registreret i disse øers havne, bortset fra fartøjer, som traditionelt fisker i disse farvande. Kommissionen er ikke bekendt med, at der skulle være vedtaget national lovgivning, som gennemfører denne adgangs begrænsning for ikke-lokale fartøjer. Det ser dog ud til, at denne begrænsning anerkendes som gældende. Derudover undertegnede Spanien og Portugal i 2008 en bilateral aftale²², som begrænser den gensidige adgang for øernes flåder til i alt 28 fartøjer og fastsætter en række tekniske specifikationer.

²¹ Se følgende sager ved Domstolen: T-37/04 og C-444/08.

²² Aftale om de aktiviteter, der udøves af Azorerne, Madeiras og De Kanariske Øers traditionelle fiskerflåder, undertegnet i Braga den 21. januar 2008.

6.2. Indsatsforvaltningen

Under indsatsordningen fra 2003 er indsatsfordelingen for demersalt fiskeri forbeholdt Portugal i farvandene omkring Azorerne og Spanien og Portugal i de forvaltningsområder, der berører både Madeira og De Kanariske Øer. Det er kun det demersale fiskeri omkring De Kanariske Øer, der har fortsat betydning. Det er ikke muligt at fiske efter kammuslinger i nogen af områderne, og det er kun Spanien, der må fiske efter krabber i området omkring De Kanariske Øer (jf. *tabel 4* i Kommissionens arbejdsdokument). Da dybhavsarter og stærkt vandrende store pelagiske arter hører til de vigtigste fiskerier, og de begge ikke længere er omfattet af denne ordning, har indsatsordningen kun meget begrænset virkning og betydning. Både regeringen på Azorerne og De Kanariske Øer har gjort opmærksom på, at de ønsker at tage adgangsortningen, herunder dens geografiske rækkevidde, op til fornyet overvejelse i forbindelse med reformen af den fælles fiskeripolitik.

7. INDSATSORDNINGEN I DET BIOLOGISK FØLSOMME OMRÅDE

7.1. Baggrund

Det biologisk følsomme område er et område i Det Keltiske Hav beliggende i Irlands og Det Forenede Kongeriges eksklusive økonomiske zoner, som siden 2004 har været omfattet af en særlig indsatsforvaltningsordning. Områdets grænser er trukket på grundlag af videnskabelige oplysninger om store forekomster af kulmuleungfisk. Det biologisk følsomme område overlapper delvis med et område, der er omfattet af tekniske foranstaltninger til genopbygning af kulmulebestanden²³, som fastsætter krav om større maskestørrelser. Områdets afgrænsning fremgår af Kommissionens arbejdsdokument. Spanien har forgæves gjort indsigelse mod udpegningen af dette område²⁴.

7.2. Indsatsforvaltningen

Når det gælder demersalt fiskeri i det biologisk følsomme område, er det Frankrig, der tildeles langt den største fiskeriindsats, fulgt af Irland, Spanien og Det Forenede Kongerige (jf. *tabel 3* i Kommissionens arbejdsdokument). Hvad angår det meddelte indsatsforbrug, har de spanske fartøjer tilsyneladende været mest aktive i dette område fulgt af de irske. Det er således kun Spanien, der er tæt på at have opbrugt sin indsats.

Det er i øjeblikket kun irske fartøjer, der fisker efter kammuslinger, selvom Frankrig også har fået tildelt indsat. Når det gælder krabbefiskeriet, er det tilsyneladende de irske fartøjer, der er mest aktive, og som har brugt næsten hele deres indsats, mens en stor del af Frankrigs indsats tilsyneladende er ubrugt.

7.3. Biologisk vurdering

Kommissionen har bedt Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES) om videnskabelig rådgivning om indsatsreguleringens indvirkning på det biologisk

²³ Kommissionens forordning (EF) nr. 494/2002 (EFT L 77 af 20.3.2002, s. 8).

²⁴ Se følgende sager ved Domstolen: C-36/04 og C-442/04.

følsomme område taget sammen med de øvrige bevarelsesforanstaltninger. Ifølge ICES stemmer grænserne for det biologisk følsomme område overens med grænserne for det vigtigste opvækstområde for kulmule og havtaske og grænserne for gydeområdet for glashvarre og - i mindre omfang - kulmule. Grænserne overlapper desuden med vigtige gyde- og opvækstområder for torsk og hvilling, selvom dette mest vedrører kystområderne og derfor i mindre omfang de internationale flåder, der snarere fisker i den sydlige og vestlige del af det biologisk følsomme område. Ifølge ICES er det uklart, hvilken rolle særordningen for det biologisk følsomme område har spillet for forbedringen af kulmulebestandens status. ICES mener dog, at ordningen for området tilsammen med de tekniske foranstaltninger kan have haft en positiv indflydelse på glashvarre og havtaske. ICES understreger, at indsatsbegrænsningen for de fleste landes vedkommende tilsyneladende ikke udgør nogen restriktion, men går dog ikke desto mindre ind for at opretholde foranstaltningen for at undgå uønskede ændringer i fiskerimønstrene. EU bør i denne forbindelse fastsætte præcise bevarelsesmål for det biologisk følsomme område, som bør følges nøje op på en transparent måde.

8. KONKLUSIONER

Med indsatsordningen fra 2003 er det lykkedes at skabe betingelserne for at integrere Spanien og Portugal fuldt ud i den fælles fiskeripolitiks vigtigste regler. I og med at ordningen er statisk, har den i de fleste tilfælde ikke længere nogen begrænsende virkning på EU-flådernes aktiviteter i en lang række områder, eftersom den samlede flådekapacitet²⁵ er faldet kontinuerligt, og fiskerimulighederne for kvoteomfattede arter ligeledes er reduceret. Til gengæld er der siden udarbejdet fiskerispecifikke indsatsordninger for flere områder, som er baseret på årlig bestandsrådgivning. Det vil måske være muligt i fremtiden at udforme en bred indsatsordning baseret på regelmæssig bestandsrådgivning for blandet fiskeri. Det ville dog kræve en mere detaljeret definition af de forskellige fiskerier. Hvad angår det biologisk følsomme område, indgår denne ordning som led i en række tekniske foranstaltninger, der tilsammen har vist sig at bidrage til visse bestandes forbedrede status. Den videnskabelige rådgivning tyder på, at der i fremtiden bør være en tydeligere sammenhæng mellem restriktionerne i fiskeriet og ressourceforvaltningsmål.

Forvaltning i form af indsatsbegrænsninger kan spille en vigtig rolle for kammuslinge- og krabbefiskeriet, eftersom der ikke er fastsat TAC'er for disse arter. Det forvaltningsparameter, der anvendes i øjeblikket, er dog ikke præcist nok, navnlig når det gælder krabbefiskeriet, og ordningen bør desuden kunne tilpasses på grundlag af forvaltningsinitiativer fra de berørte parter, hvilket ikke er tilfældet med den gældende ordning.

For fjernområderne i det østlige Atlanterhav udgør ordningen en bred ramme, som kun delvist er blevet suppleret ved hjælp af national lovgivning. De vigtigste fiskerier (store pelagiske arter og dybhavsarter) er ikke reguleret på regionalt plan.

²⁵ Se årsrapporten fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om medlemsstaternes bestræbelser i 2008 på at opnå en bæredygtig ligevægt mellem fiskerikapacitet og fiskerimuligheder (KOM(2010) 60 endelig).